

John Ramen

TESTDRIVE

THE BEGINNING

Na základe Michaelovho rozprávania

Diódy neprestajne svietili a citlivé snímače každú tisícinu sekundy zisťovali stav. Computer kontroloval obsadenú ROM pamäť a odstraňoval malé chybičky, ktoré by však mohli zmarit' celý projekt. Pracovňa bola vlastne malé laboratórium. Po obvode izby boli riadiace pulty. Klávesnica počítača, analyzátory, pamäťové jednotky, kodéry... Uprostred viselo nad antigravitátorom dlhé kovové lôžko.

Celá mesačná báza Copernicus pokojne odpočívala. Bolo presne 22:58 mesačného času, rok 4099. Po chodbách sa poľakovali roboty-cleanery. Báza svojím tichom nápadne pripomínala zakliate kráľovstvo v rozprávke 20. storočia Šípková Ruženka. Ovšem v oddelení Ústavu času bolo rušno. James pokojne sedel za pultom počítača, uchlipl si z kávy a pozorne sledoval výpisy na obrazovke. Zrazu sa dvere otvorili a vstúpila dnu Jeanny. Dvere sa s tichým sykotom za ňou zatvorili.

- Čao, Jamesi!

Pozorne sledujúc výpisy na obrazovke podišla k Jamesovi.

- Čao.

- No? Ako to ide? - spýtala sa so záujmom.

- Celkom dobre.

- Computer mu už funguje?

- Vcelku áno, už je zapojený. Práve mu programujem ROM-ku.

- Mhm... Dovolíš? Pusti ma k tomu.

Nečakala na odpoveď a otočila klávesnicu k sebe.

- Tak napríklad... - zamyslela sa.

Čosi zadala na klávesnici. Na obrazovke sa zjavila jej otázka: "Definuj lásku."

- Idiotina, - usmial sa ironicky.

Netrvalo dlho a na obrazovke sa vypísala veta: "Láska je spôsob, ako obmedzovať slobodu toho druhého."

Jeanny sa namosúrene pozrela na Jamesa.

- To má od teba?! - skríkla.

Sklopil oči a s úsmevom odvetil:

- Bohužiaľ nie, ale vystihol to akurátne. Chcela si definíciu, máš ju!

Jeanny nahnevane vyklopala príkaz: "Zruš definíciu". Odpoveď sa zjavila za necelú sekundu: "Ale prečo? Mne sa to celkom páči. Blokované zrušenie definície!"

James sa len ticho zasmial. Zízala na obrazovku ako na zjavenie.

- Uvedom si, Jeanny, že už nenarábaš s kopou súčastok, ale s inteligentným strojom.

- O.K. A čo tak...

- Jeanny, riskuješ, že ti povie možno ešte väčšiu blbosť, - upozornil ju taktne.

- Áha. To si teda pozriem.

Vyklopala vetu: "Koľko rokov mal James, keď sa narodil?"

Na obrazovke sa vypísalo: "Neviem, čo znamená James. Definuj 'narodil!'"

- Vtipný, čo? - spýtala sa.

James sa zasmial. Ani nie tak tej inteligentnej otázke ako tomu: "Neviem, čo znamená James."

- No dobre. Ako vidím, ešte sa bude musieť dosť veľa učiť, - povedala sklamané.

- No to rozhodne, - prikývol nie príliš ochotne. Už štyri hodiny pretrčal pri tejto kraksni, ktorá si bude hovoriť inteligentný robot!

Nastalo ticho. Zrazu mu položila otázku, ktorú by od nej vôbec nečakal. Nepatrilo to totiž medzi informácie, ktoré by pri svojej práci mohla potrebovať.

- Akú veľkú má ROM-ku?

- 10^{50} byte, približne 2^{167} byte. Doteraz zaplnené $323 \cdot 10^{30}$ byte.

- A RAM?

- RWM je $6,4532 \cdot 10^{99}$ byte, pochopiteľne voľná.

- Musím sa ti priznať Jamesi, že ma tieto vaše čísla nikdy nedokázali fascinovať. Napriek tomu by som si veľmi rada pozrela jeho pohyby.

- Naozaj? - vstal, pozerajúc sa zaľúbene do jej očí. Objal ju v páse a pritisol k sebe. - Aj ja...

- James! Čo to... - zdráhala sa a snažila sa ho odstrčiť. - Čo to robíš ty... Á-mm...

Flegmaticky ju pobozkal na ústa. Pustil ju. Ostala chvíľu zarazená, no vzápätí na to mu dala riadnu facku. Poriadne to plesklo. S prestrašenou tvárou hľadela na neho a rukou si chytla ústa. Rýchlo sa otočila a vybehla von.

Dvere sa za ňou zatvorili. S úsmevom sa posadil do kresla. Vtom sa rozsvietila horná obrazovka a zjavil sa na nej Ron.

- Čo tam stváraš? Čo ho mlátiš?!

- Vieš čo, Ron? Anihiluj! Staraj sa o svoju prácu. Dobre?

Ukázal mu veľkého postaveného a prudko vypol hornú obrazovku. Vôbec ho to neznepekajovalo a ďalej sa venoval kontrole výpisov.

Neprešlo ani desať minút, keď sa dvere otvorili. Múdre príslovie, kto odchádza rýchlo zvyčajne nebýva ďaleko, sa potvrdilo. Ani sa neobzrel. Hľadel na obrazovku a kontroloval hlásenia. Tiché kroky podišli k nemu a zrazu zacítil okolo krku Jeannine ruky.

- Čo chceš?! - spýtal sa prisne.

- Prepáč... Prišla som sa... Bolelo ťa to?

- Neviem, čo by si chcela počuť, ale nie.

- Tak je dobre, povedala odmerane. Keď ťa to nebolelo, tak nie. Len som sa ťa to prišla spýtať.

- No dobre, dobre, - vyznelo to síce, akoby bol zabratý do práce, ale ona pochopila, že ju tým vlastne odbil.

- No dobre. Tak ja idem, - otočila sa na odchod.

Nič.

- Povedala som, že idem! - povedala to hlasnejšie a s veľkým dôrazom.

- Už si to raz povedala, nie?

- No dobre, - z jej hlasu znel chlad ako na póle. - Ako chceš.

Podišla k dverám a tie sa automaticky otvorili. Počkala chvíľu, či niečo nepovie.

- A okrem toho som ti prišla povedať, - vrátila sa naspäť, - aby si sa na mňa nehneval.

- To si už povedala, - chladne jej odvetil.

- No ale!... - urazila sa.

Opäť sa rýchlo rozišla ku dverám, no zastala pre otvorenými. Vtom sa nahnevane rozbehla k nemu.

Dvere sa poslušne zavreli a určite si už o Jeanny mysleli svoje. Postavila sa medzi Jamesa a obrazovku.

- Tak teraz ma počúvaj ty hlu...

- Moment, - s najväčším pokojom ju zastavil, čo ju ešte viac nahnevalo.

Vypol audio-videokontrolu svojej pracovne a pokojne jej oznámil:

- No, teraz môžeš.

- Povedz mi, prečo ma takto trápiš? - udržiavala slzy na krajíčku, takmer sa rozplakala.

- Ja? A trápim? Hm... Hm... - odkašlal si. - Ja ťa trápim? A ako? To mi nepovieš?

- Nerob sa, že nevieš o čom hovorím! - rozkričala sa, aby potlačila plač. - Čo to malo predtým znamenať?!

- Pred čím?

- Ten bozk.

Vstal.

- Zlato moje. Nezdá sa ti, že berieš niektoré veci veľmi tragicky? A taktiež, nezdá sa ti, že máš vzhľadom na svoje IQ veľmi neprimerané a primitívne reakcie? A okrem toho...

- James, - skočila mu do reči, - nemiluješ ma náhodou?

Prevrátil oči.

- Povedz mi, prosím ťa, čo to znamená milovať, pretože nemám toto slovo v slovníku!

- A ako to teda nazývaš?

- No nazvime to "to" napríklad záujmom. Záujmom dvoch organizmov opačného pohlavia.

- Mhm... Ak sa dobre pamätám, chcela som si pozrieť jeho pohyby.

- Ovšemže! A takto dvadsaťpäť na zadok nechceš?

- M-m, - zakývala na zápor.

Čosi napísal na klávesnici. Netrvalo dlho a robot sa posadil na lôžku.

- Nech otočí hlavu, - povedala.

Robot otočil hlavu.

- Hm. Zdá sa mi, že má dost... hranaté tie pohyby. Sú veľmi strojové...

- To sa ešte uhladí a rozchodí.

- No ale čoby! Robot predsa nie sú topánky, čo sa používaním prispôsobia nohe!

- Viem! Myslel som na programové uhladenie.

- To dúfam. Tie pohyby by mali byť plynulé, nie také strmé a ostro zakončené. Na konci pohybu ním hrkne ako s chladiacim agregátom pri vypnutí!

Posledné slová dopovedala pri odchode. Dvere sa za ňou finálne zavreli.

- No Michael, ide sa na to. Uhladíme ti pohyby a doprogramujeme ROM-ku. To bude Jeanny zízat'!

James skončil programovanie až o 5:38 mesačného času. Bol veľmi unavený po prebdenej noci.

- No čo, Michael? - spýtal sa.

- Nič, nič, - hlas znel ako pravý nefalšovaný príjemný ľudský hlas. - Bez problémov.

- Naozaj? Ja som pre zmenu strašne unavený.

- Mal by si si ísť odpočinúť.

- Asi áno, - povedal neisto James.

- Pokladám to za najlogickejšiu vec, akú by si teraz mohol urobiť.

- Pochopiteľne. Ale ešte s tebou treba niečo spraviť. Treba ťa pripraviť na dnešnú cestu. 2074 rokov späť, to nie je len tak...

- Ja si osobne myslím, že na mne už niet čo vylepšovať.

- Tvoja osobná mienka sa bohužiaľ nezhoduje s reálnou skutočnosťou. Sú to síce len malé chybičky, ale trochu sa nimi líšiš od ľudí.

- Vieš čo, starký? Ráno je múdrejšie večera. Vlastne teraz je večer múdrejší rána. Choď si ty len pár hodín odpočinúť.

Prudko vyskočil z postele. Display na hodinkách ukazoval 12:01 mesačného času. Podľahol panike. Rýchlo sa obliekol do kombinézy a utekal do Ústavu času. Vbehol dnu a ponáhlal sa do časového centra. Zazrel Jeanny za ovládacím pultom. Už zďaleka na ňu zakričal:

- Jeanny, zastav to!!! Zastav!

Kým však dobehol k pultu, časový vír sa za Michaelom uzavrel. Jeanny len prekvapene hľadela na Jamesa.

- Čo je? Čo sa stalo?

Tresol päšťou na pult, oprel sa oň, zatvoril oči a sklopil hlavu.

- Čo sa stalo? - znepokojene zopakovala otázku Jeanny. - Povedal mi, že je už úplne hotový a že nemá žiadne chyby.

- Do čerta! - riekol ticho James - Ja som vedel, že to takto dopadne. Tie sprosté pohyby...

- Čo?! - zhrozila sa Jeanny. - Ty si ich nevyhľadal?

- Ale trochu áno! Už ním nehrká ako chladiacim agregátom!

- Ale povedal, že...

- To je aspoň dobré ponaučenie do budúcnosti, aby si nikdy neverila robotom a hlavne ak majú sivé oči!!! - skočil jej do reči. - No nevádi. Pracovný robot má rozhodne strojovejšie pohyby ako on...

Malá garden party sa končila. Janeth sa skvele zabávala celý večer, no bolo už 23 hodín. Chcela sa opatrne vytratiť, keď ju zrazu niekto zozadu objal okolo pása.

- Kam utekáš, zlatko?

Podľa hlasu ho ihneď spoznala. Otočila sa.

- Jack, musím už ísť. A okrem toho, môže začať pršať...

Nič múdrejšie ju v tom okamihu nenapadlo. Nad záhradou sa rozprestieralo hviezdnaté nebo...

- Aha. Takže pršať. No ako myslíš, - povedal podozrievavo. - Nechceš, aby som ťa aspoň odprevadil domov? Ulice sú teraz nebezpečné.

- Díky, ale obávam sa, že trafím aj sama, - odvetila s úsmevom.

Práve, keď vychádzala zo záhrady, strhol sa prudký vietor. Zdvihol zo zeme kúdol prachu. Nebo zaplavila svetlomodrá žiara v tvare víru a z čistého neba šľahali blesky. Ohromné blesky. Zrazu všetko zmizlo, akoby mávol zázračným prúťkom. Zmizla žiara i blesky. Janeth ostala zmätene stáť. Nedokázala si rýchlo vysvetliť tento úkaz. Vykročila domov a celú cestu rozmýšľala o tých zvláštnych bleskoch a o tom svetelnom víre. Práve prechádzala cez Dalton street, keď zrazu v bočnej ulici zbadala čosi ležať. Rýchlo pribehla k ležiacemu mužovi. Mal poranenú tvár. Nadvihla ho a muž pomaly otvoril oči. Janeth zrazu pocítila čosi zvláštne. Sama nevedela, čo to je.

- Čo sa vám stalo? - spýtala sa rýchlo.

- Nič, nič, - odvetil ticho muž.

- Nemám vás odviesť do nemocnice? Pracujem tam.

- Nie, nie, v žiadnom prípade! - povedal preľaknuto. - Nemocnica je pre mňa rýchlopôsobiaci jed.

- Ale nevyzeráte veľmi dobre. Napadol vás niekto? Určite zase Morrisova banda, však? Tí tu stále šarapatia.
- Morrisova banda... - povedal pomaly.
- No to som si mohla myslieť. Poďte, pomôžem vám.
- Moment! - zastavil ju muž.
  - Hľadela mu do očí. Zdalo sa jej, akoby mu svietili...
- Povedzte mi, kde som...?
  - Janeth prišla do rozpakov.
- No predsa v New Yorku! - zvolala.
- Kedy?
- 27. jún, rok 2025, - odvetila s úsmevom.
- Mhm...
  - Zrazu sa postavil, akoby mu nič nebolo. Hľadel do Janethiných očí.
- Máte krásny frekvenčný profil hlasu, - povedal ticho.
- Áno? - zasmiala sa. - Ďakujem. Kde bývate?
- Ja? Na Mesiaci, - odvetil.
  - Zasmiala sa.
- To je trochu ďaleko. A na Zemi?
- Na Zemi? - spýtal sa. - Neviem...
- Vaša diagnóza je: amnézia, - povedala učene Janeth.
- Ho-ho, to teda nie! - nedal sa. - V žiadnom prípade! Ja sa pamätám až príliš dobre.
- Neodvrávať, - povedala s úsmevom. - Chcete mi nahovoriť, že sa "až príliš dobre pamätáte" a pritom ani nevíete, kde ste? A napokon, kto z nás dvoch pracuje v nemocnici, ha? Ja alebo vy?!
- OK. Sľubujem teda, pod hrubým násilím, že nebudem klásť odpor.
- Tak poďte so mnou, - povedala veselo a chytila ho za ruku.
  - Zastal a otočil sa k nej.
- Ale nie do nemocnice, však?
- Dobre, nie do nemocnice. Ku mne. Ale teraz už poďte, lebo mi tu vykrvácate.

- Otvorila dvere a zapla svetlo.
- Prosím, vstúpte.
- Ďakujem. To sa vždy takto robí? - spýtal sa, keď vstúpil dnu a obrátil sa k Janeth.
- Prepáčte, nepochopila som vašu otázku.
- Myslím na to: "prosím, vstúpte".
- Ach tak... Prečo? Na Mesiaci nie tak pozývate host'a dnu?
- Ach, ale áno. Prepáčte.
  - Zatvorila dvere a pozvala ho do obývačky.
- Sadnite si.
- Díky.
- Niečo na pitie? Whiskey, Vermut, červené víno, colu, juice?
- Colu, ďakujem.
- OK. Moment, hneď som späť.
- Mhm...
  - Netrvalo dlho a vrátila sa s dvoma pohármi coly a na pleci jej visela malá lekárnička. Položila coly na stôl a vybrala z lekárničky miniatúrny čistič a laserový zošivač. Netrvalo to snáď ani minútu a vyzeral, akoby sa mu nič nebolo stalo. Poranenia boli iba povrchové.
- Vďaka... Hm. Vlastne ani neviem vaše meno. Ale zaujímavé, že ani vy ste ma nikdy predtým nevidela a zaoberáte sa so mnou ako s najlepším priateľom.
- Je to moja práca, - odložila prístroje do lekárničky.
- Hm. Ale aj tak. Ako vás mám volať? Na Mesiaci má každý nejaké meno.
- Volajte ma jednoducho Janeth. A vy? Vaše meno?
- No, Michael.
- Fajn, Michael. Myslím, že dnes tu ostaneš na noc.
- Ale...
- Žiadne odvrávanie!
- Mhm. Ale zajtra už pôjdem.
- OK.

- Chvíľu sa spolu rozprávali. Nechtiac sa ho Janeth dotkla.
- Michael, z čoho je tá látka, vlastne ten odev?
  - To je... - zajakal sa. - Je to látka vyrobená najmodernejšími technológiami s hustotou 125x130 vláken.
  - Ale čo?! Veď najmodernejšie závody vyrábajú látku s hustotou 105x110! Aj celý ten odev je akýsi zvláštny... No nič.
- Pozrela na hodiny. Display ukazoval 0:48.
- Aj jaj! - vyskočila, akoby ju štipla včela. - Už je toľko hodín? Ježiš, však zajtra nebudem vedieť vstať!
- Michael, - povedala s úsmevom. - Idem sa... no... osprchovať. Dobré?
- OK. A čo budem robiť ja?
- Zapla televízor.
- Môžeš si zatiaľ niečo pozrieť.
  - OK.
- Janeth odišla. Michael skontroloval všetky svoje systémy, či ich náhodou skok v čase nepoškodil. Všetko bolo v poriadku.
- Už dosť dlho neprichádzala.
- Janeth? - spýtal sa hlasno.
- Nič. Jeho senzory zachytili frekvenciu, ktorá sa veľmi podobala na frekvenciu tečúcej vody. Vybral sa za zvukom. Zvuk doliehal spoza jedných dverí. Otvoril dvere...
- Janeth?
- Stála nahá pod sprchou a Michael na ňu hľadel. Zrazu sa strhla. Rýchlo sa zakryla uterákom.
- Michael!!!
  - Prepáč... Nevedel som, kde si.
- Mlčky odišiel a zavrel za sebou dvere. Vrátil sa do obývačky. Sám sa začudoval, ako naňho pred chvíľou zapôsobila. Nevedel, čím to bolo. Vrátil záznam späť a opäť si ju pozrel. Veľmi sa prekvapil, keď uvidel kdesi za tou miestnosťou v takom malom priezore seba samého. Computer určil vzdialenosť obrazu od priezoru a priezor od Michaela. Výsledok dal do súladu so zákonom odrazu a zistil, že priezor je vlastne zrkadliaca plocha.
- Vtom vstúpila Janeth.
- Michael?
  - Áno, Janeth?
  - Prepáč. Nie som zvyknutá ukazovať...
  - Máš ľudsky dokonalé proporcie.
  - Ako to myslíš, ľudsky dokonalé?
  - Stroje rozhodne nemajú také oblé tvary, čo i ako by sa podobali na ľudí.
  - Mhm, je v tom niečo, čo hovoríš. Ak sa nemýlim, pracuješ na Mesiaci ako kybernetik, však? To by logicky vysvetľovalo, prečo všetko porovnávaš na základe strojov.
  - Možno, - Michael sa veľavravne usmial. - Ale mohlo by to byť aj ináč.
  - Pochopiteľne. Mohlo by to byť aj ináč. Ale nie je...
- V duchu si Michael vydýchol. O ďalší globálny problém menej.
- OK, Michael, je... - pozrela na hodiny, - 1:37. Už naozaj musím ísť spať, i keď je pravda, že ma zaujímaš. Veľmi zaujímaš.
  - Jasné. Choď spať.
  - A ty?
  - Ja som už spal.
  - Neblázni! A čo budeš robiť?
  - Máš nejaké knihy? Veľa kníh?
  - Mám.
  - Ale hlavne nejaké z tejto doby.
  - Encyklopédie... vedecké, medicína...
  - Díky, to mi snáď bude stačiť.
  - To dúfam! - zasmiala sa. - Tak teda, dobrú noc.
  - Dobrú noc a sladké sny!
  - Díky.
- Odišla. Zrazu sa vo dverách zjavila len jej hlava.
- A nieže si ma prídeš pozrieť do postele! Alebo niečo horšie... - zachichotala sa a teraz už naozaj zmizla.
- Michael si prezrel celú Janethinu knižnicu a vybral pár zaujímavých kníh. Vlastne nie on, ale jeho **SEASY** - search system. Systém mu vybral "Kámasútru", "Lasery a medicína", "Slovník cudzích slov",

"Karate", "Základy sebaobrany karate" a iné zaujímavé knihy. Pomaly listoval knihy a natiahol všetko do **VIDEORAM** pamäte.

Ozval sa nie práve príjemný hlas budíka. Janeth vstala presne o 6:55. Obliekla sa a dotackala do kúpeľne. Umyla sa a išla do obývačky skontrolovať Michaela.

Sedel v kresle, okolo neho kopa kníh.

- Čao Michael, - pozdravila ho. - Ty si už hore?
- Čao! Nie už, ale ešte. Máš celkom zaujímavé knihy.
- Ja viem, - odpovedala sebedovome. - Toto všetko si prečítal?
- Hej. Prečo?
- Ale neblázni. Určite si si ich len prezrel.
- Možno, - povedal neurčito. - Na koľkú ideš do práce?
- Na ôsmu. Prečo?
- Nič, nič. Mali by sme sa rozlúčiť. Ty pôjdeš do práce a ja... do svojej práce.
- Neostaneš u mňa ešte nejaký čas?
- To nejde. Nerád by som ti bol na obtiaž.
- Ale kde!
- Díky, ale nejde to. Mám tu u vás ešte toľko práce... Nemôžem sa zdržiavať. Ide mi hlavne o čas. A o informácie. Dovtedy mám čas, kým mám miesto pre informácie.
- Hovoríš v hádankách... - pozerala mu do očí a zase mala ten pocit, že mu svietia. - Ale verím ti.
- V každom prípade, možno sa ešte stretneme. Možno skôr, možno neskôr. Alebo už vôbec nie. Budem však na teba vždy spomínať. Či už budeš od mňa stotisíce kilometrov alebo dvatisíc rokov.
- Pekné... Vďaka. Máš jednu strašnú chybu, - povedala s úsmevom.
- Akú? - spýtal sa zvedavo.
- Že si strašne sympatický a že nie si môj.
- Hm... Nemaj mi to za zlé, ale ak ti mám pravdu povedať, nemala by si z toho nič, keby som bol tvoj. Bolo by to také isté vlastníctvo ako to, že máš napríklad televízor.
- Si si v tom taký istý? - pozerala na neho vábivo a pritom sa usmievala.
- Hm, už začínam pochybovať. A veru, stojíš za hriech...
- Všetka ja viem, - usmiala sa ironicky.
- Samozrejme. Ale budeme sa musieť rozlúčiť.
- Áno. No i tak by ma veľmi zaujímalo, kam pôjdeš. Vieš, keby som od teba náhodou niečo potrebovala, aby som vedela, kde ťa hľadať...
- Dnes som celý deň v New Yorku, zajtra možno vo Washingtone a pozajtra na Mesiaci. Ale nie je vylúčené, že už zajtra budem na Mesiaci.
- Mhm. Díky. Jemne si mi naznačil, aby som ťa radšej ani nehľadala, však?
- Prečo? Možno sa ti ozvem ja. Možno práve ja budem niečo potrebovať od teba. Máš videofón?
- No jasné, prosím ťa! Do nemocnice je to 300-11-111 a domov 329-29-259.
- Ďakujem.
- Nezapíšeš si to? Ak by sa ti opäť prejavila amnézia, nech nemáš problém si spomenúť.
- Neboj. Čísla, to je moje.
- No len aby. Dátum sú tiež čísla!

Michael sklopil oči. Ak sa robot môže hanbiť, hanbil sa.

- Všetko je ináč, Janeth. Keby si o mne všetko vedela, zistila by si, že mi krivdíš.
- No tak mi niečo o sebe povedz! Chcem vedieť, v čom ti krivdím.

V ľavom rohu Michaelovej obrazovky sa vypísala funkcia **CHECK**. Computer vycítil v Janethiných vetách maličkú lešť, teda leštičku a zapojil systém 100% kontroly výstupných i vstupných údajov. Zarazil sa. Takmer čosi povedal, čo nemal. Ovšem príkaz ústredného počítača mal prioritu pred všetkými inými príkazmi zvonka. Computer jasne vypísal na obrazovku: "**Permission denied!**" (Povolenie odopreté).

Michael sledoval digitálne hodiny na svojej vnútornej obrazovke a povedal Janeth:

- Mali by sme už ísť. Zmeškáš do práce.

Na displayi bolo 7:45.

- To je zatiaľ dobré, - povedala Janeth. - Bežne odchádzam z domu o 7:54.
- A vždy to stihneš?
- Jasnačka. Tesne, ale stihnem. Nemocnica nie je odtiaľto ďaleko a navyše chodím elektromobilom.

- Ach tak. Ani tu nežijú pohodlní ľudia...
- Že pohodlní ľudia?! Nie som hlúpa, aby som nešla POD-om (prostriedok osobnej dopravy), keď ich niekoľko stojí pred mojím domom!
- OK. Máš pravdu, ale teraz je už naozaj čas ísť.
- Och! Veru poďme!
Vybehli z domu a nastúpili do najbližšieho POD. Janeth sa posadila za volant. Naštartovala. Michael pocítil malý elektrický náraz.
- Janeth, nevieš náhodou, na akej frekvencii pracuje zapalovanie? - spýtal sa.
- To presne neviem, ale je to v palubnom počítači.
Sledovala cestu a pravou rukou zapojila obrazovku.
- Tu si to môžeš nájsť.
- Mhm... Díky.
Michael si vyvolal charakteristiku a parametre POD.
- Á... Tu to máme. Identifikované je jednoznačným ID číslom... Pre POD je vymedzený úzky interval frekvencií. Od 1,25-2,35 MHz... Aha. Zapalovanie 1,97 MHz... zatváranie dverí 1,98 MHz, otváranie dverí 1,99 MHz, pomalý katapult 2,12 MHz, rýchly katapult 2,13 MHz...
- Áno. To sú frekvencie, keby si chcel privolať POD diaľkovým ovládaním.
- Viem...
- Popripade ho diaľkovo riadiť.
- Mhm. A využíva sa to vôbec?
- Pochopiteľne. Napríklad na dopravu a prepravu rôznych vecí a tovaru. Povedzme cez nebezpečné územia, a tak...
- OK.
Pomaly sa blížili k nemocnici. Zastala.
- No ja som už tu...
- Viem.
- Takže...
Pozorne ju sledoval. Neprestajne hľadela do jeho očí.
- Máš ešte dve minúty čas, - zahlásil pokojne. - V každom prípade ti chcem poďakovať za tvoju včerajšiu starostlivosť...
Šťastne sklopila oči.
- Niet za čo.
Usmial sa. Na robota mal perfektnú mimiku.
- Ach! - nadskočila od ľaku. - Mám už len pätnásť sekúnd. Takže, čao! A nestrať sa mi v New Yorku.
Pobozkala ho na ústa.
- Čao... - povedal akosi neurčito. Úplne bol zmätený z toho bozku.
Ešte sa usmiala, rýchlo vyskočila z POD a utekala do budovy. Vo dverách nemocnice mu zakývala na rozlúčku. Pochopiteľne zabudla za sebou zatvoriť dvere.
- Zapol systém generovania frekvencií a vygeneroval krátky silný impulz s frekvenciou 1,98 MHz. Dvere sa samy zatvorili. Ďalej vygeneroval impulz 1,97 MHz. POD naštartovalo. Rozhodol sa, že si trochu zajazdí. Impulzom 2,05 MHz preradil na jednotku a frekvenciou 2,08 zvýšil rýchlosť na 50 km/h. Táto hra s frekvenciami sa mu celkom zapáčila. Dlhá ulica sa končila. Zabočil doľava. Musel však prudko pribrzdiť, lebo na konci krátkej ulice semafor žiaril červenou. Vo vedľajšom pruhu stálo ďalšie POD čakajúce na zelenú. Za volantom sedelo mladé dievča. Okrem nej boli tam boli ešte ďalšie dve. Prišli do pomykova. Nechápano zízali na Michaela. Hneď si uvedomil, čomu vďačí za takú popularitu. Za volantom nikto nesesedel! Stiahol okno a zakýval im.
- Čaute, baby!
- Čao! - odvetili prevrapené dievčatá.
Zrazu naskočila zelená. Michael naštartoval POD a rozišiel sa. V spätnom zrkadle videl, že ostali stáť a len nemo s otvorenými ústami na neho pozerajú. Zasmial sa a pokračoval v ceste. Prešiel ešte pár ulíc a potom zastal na nejakom rozľahlom parkovisku. Vystúpil z POD a zatvoril dvere. Bol na veľkom námestí. Neďaleko pri tomto parkovisku bola široká ulica a za ňou vysoké mrakodrapy. Asi dvadsať metrov od neho stáli akési autobusy. Zaujímavé, boli to autobusy a pritom nikam nešli. Bol to vynález spred piatich rokov. Podišiel k autobusu. Pri vchode bol veľký nápis:

New York (Center) - Cosmodrome

Týchto autobusov tu bolo veľa. Prešiel k ďalšiemu.

New York (Center) - Broadway

Ďalší "išiel" smerom:

New York (Center) - Wallstreet

Pozrel si ešte ďalšie autobusy, no potom sa vrátil k tomu prvému. Aj tak mal na pláne zájsť na kozmodróm. Vstúpil dnu do autobusu. Uvidel pred sebou chodbu a na jej konci záves. Prešiel chodbou a zašiel za záves. Necítil nič okrem slabého elektrického poľa. Prešiel krátky tmavý priestor a natrafil na ďalší záves. Vyšiel von a nachádzal sa v takom istom autobuse do akého vstúpil. Vyšiel z autobusu a pred ním sa rozprestierala úplne iná časť New Yorku. Na náprotivnej nízkej rozsiahlej budove bol veľký nápis, ktorý žiaril modrým svetlom:

New York - Cosmodrome

Vošiel do budovy. Bola to priestranná hala. Na druhej strane haly bola priesračná stena, tvorená silovým polom a za ňou štartovali raketoplány. Dôstojne, pomaly opúšťali kozmodróm. Michael pristúpil k pultu Informácií. Stál tam sympatický robot.

- Prosím, môžem vám v niečom pomôcť?
- Áno, totiž, kedy odlieta a ako často premáva linka Zem-Mesiac.
- Linka Zem-Mesiac premáva pravidelne každé dve hodiny. Posledná linka bola číslo štyri o 8:00. Najbližšia štartuje o 21 minút, presne o 10:00, číslo päť, v prípade, ak bude raketoplán plne obsadený
- Ďakujem. Dovi.
- Dovidenia.

Podišiel k priesračnej stene a pozeral na štart raketoplánov. Po chvíli sa otočil a vyšiel zo vstupnej haly kozmodrómu.

- Takže aj tu sme boli, - povedal si ticho.

Na obrazovke sa mu vypísalo hlásenie systému **ENCYS** - Energy Check System: "Energia na 10 minút". Uvedomil si, že musí získať energiu, lebo ináč všetky systémy vypnú a on zahynie. Potreboval sa dostať na nejaké tiché miesto, kde by mohol otvoriť slnečné batérie. Sledoval výpisy o stave na pravom okraji obrazovky. Energia stále klesala. Všetky ostatné hodnoty boli v prípustných medziach. Podišiel k poslednému autobusu a oprel sa o jeho stenu. Nikto tam nebol. Zdvihol ruky. Dlane zrazu stmavli a odhalili slnečné batérie. Z posledných síl ich nastavil na slnko. Bolo to o vlások a takmer sa už energia zmenila na obrazovke na nulu. Akumulátory sa rýchlo nabíjali slnečnou energiou. Tak dlho sa nabíjal, až prekročil hranicu odporúčanej maximálnej energie. Batérie sa prepojili a slnečné batérie zmizli. Priam z neho energia vyžarovala. Musel rýchlo odísť od autobusu, lebo medzi ním a autobusom sršali modré blesky. Výboje riadne praskali. Vždy, keď prešiel pri nejakom kovovom stĺpe, vyšľahol blesk.

- Mohli aj lepšie vymyslieť odvádzanie prebytočnej energie! - sťažoval sa.

Na obrazovke stále hodnota energie blikala, ešte vždy jej bolo nadbytok.

Vošiel do autobusu a vyšiel na Wallstreet. Wallstreet bola jedna z najväčších obchodných ulíc. Samé banky a obchody. Išiel po ulici a pozeral výklady. Celkom zaujímavé. Ani nie tak ceny ako tovar. Tu na tejto ulici bolo možné za pár centov kúpiť všetko. Ako tak kráčal medzi ľuďmi, zrazu ho oslovili dve zaujímavovo oblečené dievčatá. Zastal.

- Čao chrobáčik! - ozvala sa sympatická tmavovláska.
- To patrilo mne? - spýtal sa Michael a poobzeral okolo seba, či to náhodou nebolo adresované niekomu inému.
- Áno, áno, to patrilo tebe, medvedík, - odvetila druhá - svetlovláska.
- Zaujímavý zvyk nazývať ľudí názvami z ríše hmyzu a zvierat, - povedal si pre seba.
- Ten je vtipný, čo? - hnedovláska si chytila ústa a zasmiala sa.
- Ten teda je, - s ironickým úsmevom prisvedčila druhá. - Nechceš snáď povedať, medvedík, že netúžiš po kultúre?!

- Pochopiteľne áno, túžim! - rýchlo prisvedčil a oči sa mu rozžiarili očakávaním. - A po akej kultúre? Chcete ísť do kina, divadla, nebodaj na hviezdnu diskú? - týmto vyčerpal register typov kultúrnych zariadení.

- Ten je báječný, - zasmiala sa svetlovláska.

- To je fakt, - prisvedčila druhá. - To tu ešte nebolo, aby nás niekto pozval do kina alebo do divadla, - štuchla svetlovlásku do boku a tá vybuchla chytľavým chichotom.

- Nechápem potom, - povedal zmätene, - o akú kultúru vám ide...

- Počuješ to? - značne vyzývavým tónom povedala svetlovláska. - On nechápe o akú kultúru to ide!... Hnedovláska pristúpila k nemu bližšie.

- No vieš, - začala. - Myslíme na to... - udrela si päťou do dlane niekoľkokrát po sebe a pritom prevracala oči.

Michaelov computer ho hneď informoval o skrytom význame týchto pohybov. Na internej obrazovke sa mu zjavila veta:

"Stručná charakteristika sexuálneho styku medzi dvoma jedincami opačného pohlavia."

Michael až nadskočil.

- Ach tááák...

- Pochopil, - zasmiala sa svetlovláska.

- Nie, díky, - povedal akoby v pomykove a zberal sa preč. - Ja viem, je to pekná kultúra, ale neviem neviem, čo by na to povedala Jeanny. Ani nie tak Jeanny ako Janeth!

Rýchlo odchádzal.

- Hej! - zakričala za ním hnedovláska. - Ale však tá tvoja Janeth, či Jeanny sa o tom nemusí dozvedieť!

- Počúvaj! Ak by si si to rozmyslel, tak nás tu nájdeš!

- OK, beriem na vedomie! - zakričal im späť.

- Zvláštny, čo? - spýtala sa hnedovláska tej druhej.

- To hej. Iní sa ani nepýtajú a hneď idú na vec. Tento bol úplne iný ako ostatní muži.

- Ale riadny sympaťák. Nechápem, čo mu tak záleží na tej jednej ženskej, keď by mohol mať na kývnutie prstom celý vagón báb!

Kráčal ďalej po chodníku. Jeho computer sa zaoberal podrobným rozborom reakcií tých dvoch dievčat. Potom ich charakterizoval ako biologické systémy s nenásytným sexuálnym libidom a odložil do archívu. Michael nezaujato hľadel na výklady a premietal si na obrazovke rozlúčku s Janeth... Radšej prepol chôdzu na **AUTODRIVE SYSTEM** a úplne sa venoval svojim "spomienkam". Vyžiadala si od svojho computera Janethinu objektívnu charakteristiku. Na obrazovke sa mu vypísalo:

"Jedinečný a komplikovaný biologický systém vyznačujúci sa vysokou sexuálnou a erotickou príťažlivosťou a kvalitným genetickým materiálom."

Na obrazovke sa mu zjavila Janeth. Obrysy sa obtiahli jasnou modrou farbou a zvyšok sa rozplynul. Trojrozmerný obraz sa pomaly otáčal a naľavo vedľa neho sa vypisovali údaje:

Miery:	87-68-84
výška:	167 cm
hmotnosť:	54.37625 kg
pulz:	69 p/s
telesná teplota:	36.432 °C
krvný tlak:	80/102
odraz svetla - albedo:	71.825 %
coffein:	3 mg
alkohol:	0 %

Zastal pred obchodným domom so šperkmi vo výklade. Stál pred jedným z najbohatších obchodných domov, pred

UNIVERZUM SHOPPING CENTER.

Janethin obraz zrazu zmizol. Rozhodol sa, že vojde do obchodného domu. Chcel si pozrieť, ako taký obchodný dom vyzerá zvnútra. Podišiel k dverám. Hľadal, kde sa otvárajú, ale tie nemali žiadnu kľučku ani tlačidlo. Pokúšal sa podísť k nim, čo ak sú na tlak nôh. Dvere sa ani nepohli. Ľudia sa už začali obzeráť. Vtom si spomenul na starodávne otváranie dverí mozgovými bioprúdmi. Svojím generátorom frekvencií

vygeneroval Janethine bioprúdy. Dvere sa ticho vsunuli do bokov. Vošiel do obrovského obchodného domu. Bolo tu dosť ľudí. Niektorí nakupovali a iní si iba obzerali tovar. Prízemie obchodného domu bola nanajvyš priestraná hala. Všade plno regálov a krásny tovar. Prechádzal od pultu k pultu a rovnako zdvorilo odpovedal na zdvorilé otázky predavačiek a predavačov. Zastavil sa pri jednom pulte a prezeral si zaujímavé riešené drahocenné náhrdelníky a prstene. Mimovoľne sa mu v pamäti objavila Janeth. Ľutoval, že nemá dosť peňazí a že jej niekto nemôže kúpiť. Ovšem, kto by bol schopný dať za jeden zlatý prsteň 2000 USD? Práve, keď sa rozhodol, že vyjde z obchodného domu, vbehol dnu asi desať mužov v maskách.

- Nikto nech sa nehýbe! - zareval jeden. - Hore ruky! Toto je prepad!

Michael bol nútený ich zdvihnúť. Aj ostatní, i keď veľmi neochotne. Bolo to nebezpečné, lebo banditi boli ozbrojení blastermi.

Napriek tomu jeden muž stlačil poplašné tlačidlo. Vtom zasvišťal laser a muž sa zvalil na zem.

Michaelov computer dekódoval laser a charakterizoval blaster ako zbraň paralyzujúcu centrálnu nervovú sústavu. Banditi vedeli, že im ostáva do príchodu policajtov jedna minúta. Nahádzali tovar do tašiek a ustupujúc dozadu vyšli z obchodného domu. Vonku rýchlo nasadli do pripravených POD. Michael nelenil a o päť sekúnd bol vonku z budovy. Rýchlo zapol frekvenčný generátor a vygeneroval signál 2,07 MHz. Štyri unikajúce POD sa vrátili naspäť a zaradili sa vedľa seba tak, že zlodeji nedokázali otvoriť dvere. Stálym generovaním a vysielaním frekvencie 1,99 MHz a 1,97 MHz zablokoval otváranie dverí a zapalovanie.

Ozval sa zvuk sirény a čoskoro zastalo pred obchodným domom asi desať policajných POD a dve sanitky. Medzitým sa tu zišlo plno ľudí.

Z POD povyskakovalo asi štyridsať policajtov. Kľakli si a namierili blastery na štyri POD.

- Vyjdite von so zdvihnutými rukami! - povedal do megafónu captain (kapitán).

- Nemôžu, - zahlásil Michael, - pretože...

Vtom jeho pozornosť upútalo čosi iné. Zo sanitky vystúpila Janeth.

- Prečo nemôžu? - spýtal sa captain.

- Zablokoval som im dvere a zapalovanie.

Janeth ostala stáť ako soľný stĺp. Nechcela veriť vlastným očiam. Keď ho konečne začala vnímať, usmiala sa a rozbehla sa k nemu.

- Čao Michael! - šťastne ho objala. Aj on opäťoval jej objatie.

Computer ho taktne upozornil na možné straty niekoľkých obvodov v oblasti hrudníka v dôsledku náruživého objatia a Michael rovnako taktne upozornenie ignoroval.

Rýchlo si uvedomila, že toto nie je práve najvhodnejšia chvíľa na prejavovanie sympatií, i napriek tomu, ako captain pokojne a trpezlivo čakal.

- OK, - povedal. - Ďakujem vám za spoluprácu napriek tomu, že neviem kto ste, ale ako ich odtiaľ dostaneme?

- To je maličkosť, - odvetil s úsmevom Michael. - Pozrite, ide vám zásielka.

Vyslal impulz na frekvencii 2,13 MHz - rýchly katapult. Všetci banditi, čo sedeli v POD, leteli vzduchom a dopadli presne pred policajtov. Klásť ďalší odpor nemalo význam.

Janeth zrazu ostala stáť ako bez duše. Vykročila smerom k policajtom a zastavila sa pri jednom zločincovi.

- Aj ty, Jack? - spýtala sa zhrozene, neveriac tomu. - Ty si bol tiež s nimi?

- Áno! - odvetil nahnevane. - No a čo? Stalo sa tým snáď niečo?

Vtom udalosti dostali rýchly spád. Jack zrazil na zem policajta, čo ho držal, vzal mu blaster a strhol k sebe Janeth. Priložil jej zbraň k spánkom.

- Ak sa niekto čo i len pohne, rozstrelím jej hlavu!

- Pokoj, pokoj, - povedal captain Jackovi. - Povedzte, čo chcete...

- Jedno neblokované POD a voľnú cestu! Ináč... - pevnejšie zovrel v ruke blaster.

- Dajte mu to... - povedal svojim mužom captain.

Otvorili mu jedno POD a urobili cestu. Dotiahol prestrašenú Janeth k POD.

- Nasadni! - povedal jej drzo a priam ju tam natlačil.

Naštartoval, prudko sa obrátil a veľkou rýchlosťou odchádzal.

- A čo teraz? - spýtal sa captain. - Neviete to POD zablokovať a katapultovať ho?

- Mm... Je to nebezpečné. Jednak, že pri tej rýchlosti... a okrem toho, neviem ovládať každé sedadlo zvlášť. Katapultovalo by ich to oboch...

- Mhm...

- Á, mám plán, - povedal Michael, keď to už vyzeralo beznádejne. - Potrebuje však rýchlu realizáciu.

- Aký plán?

- Nebezpečný. Pre mňa nebezpečný. Rozpracoval som si ho na tisíce sekundy.
Rýchlo sa rozbehol k policajnému POD a nastúpil. Zrazu pri POD stál aj captain.
- Viem, že by ste to zvládli aj sám, ale takto to bude bezpečnejšie, - povedal a prisadol si k Michaelovi.
- Díky, - Michael sa usmial. Naštartovali a rozišli sa tým smerom, ktorým odišiel Jack a Janeth.
- OK. Ale ako teraz zistíme, kde sú? - spýtal sa captain. - Nemáme lokalizátor.
- To nechajte na mňa.

Zapol **LOCATING**. Na obrazovke sa mu zjavila celá mapa New Yorku. Chvíľu trvalo, kým systém našiel podľa Janethiných bioprúdov, kde sa nachádzajú. Maličký výrez mapy sa zväčšil na celú obrazovku.

- Aha, sú na Blue Avenue street!
- Človeče, odkiaľ to viete?
Michael vybral z vrečka svoju identifikačnú kartu a ukázal ju captainovi.
- To snáď nie! - zvolal.
Na karte bolo:

Ústav času, oddelenie pre výskum minulosti, špeciálne operácie

báza Copernicus, Moontown 343
android Michael, výrobné č.: 3TR

TESTDRIVE - skúšobná jazda

- Mhm... - prikývol a vrátil kartu Michaelovi. - To vysvetľuje všetko. Len neviem, či s tým budem vedieť žiť...
- Prosim vás v mene budúcnosti, aby ste to nikomu neprezradili. A hlavne nie Janeth.
- OK, - usmial sa captain. - Ak ma o to žiadate, zaväzujem sa mlčať.
- Vďaka. Povedzte, akou najväčšou rýchlosťou je dovolené ísť po cestách?
- 200 km/h.
- A policajným POD?
- Až 250 km/h.
- OK.
Prudko pridal. Vliekli sa totižto rýchlosťou 160 km/h.
- Musím sa s nimi stretnúť v protismere, ináč celý plán nevyjde.
- Ale to predpokladá dohoniť ich, ba čo viac, predbehnúť!
- Áno. Práve zišli z Blue Avenue street na Reagan street. O tri ulice končí Reagan street. Máme dvadsať sekúnd, aby sme ich stretli.
- Stihneme to?
- Bezpodmienečne! - odvetil sebaisto Michael a zvýšil rýchlosť na 250 km/h. Automaticky zapol **TIMER**. Zjavili sa mu digitálne stopky stopujúce čas na mikrosekundy. Do činnosti sa uviedol systém **AUTODRIVE**, **ALCS** - automatic laser control system pre presné meranie vzdialeností, **FREQUENCY GENERATOR**, **AUDIO-VIDEO ENHANCE** system pre vyššiu rýchlosť spracovania zvukových a vizuálnych vnemov a **ENCYSY** - energy check system. Všetky tieto systémy sa mu vypísali na ľavom okraji vizuálnej obrazovky.
- Rýchle POD vyletelo spoza zákruty. Zapol všetky brzdiace systémy. POD prichádzajúce z protismeru síce prudko pribrzdilo, ale rýchlosťou asi 50 km/h vrazilo bokom do policajného. Z poškodeného vyskočil Jack a rozbehol sa preč. Iba zázrakom sa Janeth nič nestalo, ako bola na strane nárazu.
- A čo teraz? - spýtal sa captain. - Utečie!
- Nie. Práve v tomto spočíval môj plán! Postarajte sa o Janeth a ja sa zatiaľ porozprávam s Jackom.
- Ale doneste ho živého... Prosim!
- OK.

Vyskočil z POD a rozbehol sa za Jackom. Už ho takmer dohoniť, keď zrazu urobil po sebe asi desať premetov vpred a zakončil to dlhým saltom. Dopadol tesne pred Jacka. Ten doňho vrazil a zvalil sa na zem. Rýchlo sa však spamätal a vyskočil. Postavil sa do bojového postoja kung-fu.

- Aha. Takže karate.
Michael vyskočil do výšky asi poldruha metra a otočkou kopol Jacka do brady. Ten sa zvalil na zem.
- Ty nie si človek ale zviera! - skríkol a z nosa mu tiekla krv.
- Zmýlil si sa, som robot, - povedal a pokojne stál nad ním. Jack rýchlo vstal a rozbehol sa preč. Michael bol však rýchlejší a stihol ho potknúť. Jack sa strieskal na zem ako nepodarený robot vyhodený do šrotu. Priskočil k nemu, otočil tvárou hore a ruku pripravil na úder.
- Nie, nie, nie!!! - zakríčal Jack. - Nebi ma! - uvedomil si, že by mu Michael mohol kľudne i preraziť lebku.
- No veď preto!

Zdvihol Jacka jednou rukou do výšky a vykročil k POD, pri ktorom stáli Janeth a captain.

Michael kontroloval energiu - **ENCSY** system ho upozornil na veľkú spotrebu. Stratil pri tomto takmer všetku. Keď prišiel k nim, išiel už len na rezervu. Veľa systémov naraz zapojených spotrebovalo množstvo šťavy.

Odovzdal Jacka captainovi.

- Nemôžem... - povedal ticho. - Musím nabiť svoje batérie.

Michael sa oprel o POD a ruky mu stmavli. Zjavili sa slnečné batérie. Obrátil ich k slnku. Napriek tomu, že sledoval energiu, znova prekročil maximálnu hranicu. Batérie sa prepojili a slnečné zmizli. Michael si zrazu uvedomil, že Janeth a captain sa v údive opierajú o POD.

- Vypadnite! Zmiznite odtiaľto, je to nebezpečné! - zareval na nich.

Rýchlo uskočili, ťahajúc so sebou Jacka. Za okamih nato vyšľahli medzi Michaelom a POD silné hrubé modré blesky. Všetky displaye zažiarili silným svetlom a rozžiarili sa i reflektory a smerovky. Začalo sa z neho dymiť a z palubnej dosky vyletovali iskry. Janeth i captain cítili na tvári zvláštny slabý vánok energie a nárazy ionizovaného vzduchu.

- Čo... Čo to má znamenať?! - spýtala sa preľaknuto.

- Prepáč mi, - sklopil oči Michael, - Nechcel som ti to povedať, ale teraz to mám už aj tak jedno. Som robot...

- Ach Michael... - pristúpila k nemu bližšie. - Nechápem, prečo si mi to nepovedal hneď... - pozerala mu do očí.

- Nebola by si na to prišla. Som úplne dokonalý muž. Nič mi nechýba, čo správny muž musí mať.

Pristúpila k nemu bližšie.

- Choď ďalej! - povedal prísne. - Ešte stále je to nebezpečné!

Blesky pomaly ustávali, už len občas nejaký šľahol. POD bolo úplne nepoužiteľné a ešte vždy sa dymilo z palubnej dosky.

Konečne sa energia ustálila a prestala blikať. Michael frekvenčným generátorom pristavil k nim dve POD. Podal si ruku s captainom.

- Vďaka, Michael. Nebol by som sa zaobišiel bez tvojej pomoci. Máš to u mňa. Ak by si niečo potreboval, nájdeš ma na oddelení hliadok NYPD.

- Díky. A dovi!

- Dovi!

Michael nasadol s Janeth do jedného POD a captain s Jackom do druhého.

- No, kam to bude, slečna?

Janeth sa zatvárila ako dáma.

- Pochopiteľne do nemocnice, - odvetila a zvýrazniac slovo nemocnica pozrela na Michaela.

Hneď pochopil, čo znamená jej pohľad. Už si uvedomila, že je len kopa súčiastok dokonalej elektroniky a mechaniky sformovaná do tvaru veľmi sympatického mladého muža. Bola značne sklamaná. Michael sa jej totižto veľmi páčil. Zaujímavé, mala ho rada i napriek tomu, že bol chladný stroj. I Michael mal nejaký zvláštny pocit a bol zmätený ako autopilot 25. generácie tesne pred rozobratím. Pozrel na ňu. Jej výraz tváre nevyjadroval nič konkrétne. Všimla si, že sa na ňu pozerá, tak otočila hlavu k nemu.

- Michael, prosím ťa, sleduj cestu... - povedala z obavy, že havarujú, no hneď sa ospravedlnila. - Prepáč, zabudla som, že...

- To nič, - otočil radšej hlavu dopredu.

Až teraz si Janeth jasne všimla, že jeho pohyb bol až neprirodzene rovnomerný a s príliš ostrým zakončením. Prehliadla si so záujmom jeho telo. Nikdy by nebola povedala, že pod týmto fascinujúcim krytom by sa mohlo skrývať čosi inšie, než čo je známe z anatómie človeka. Dokonale si ho prezerala, ale nezistila žiadne malé chybičky, čo by naznačovali, že je robot. Všetko vyzeralo ako pravá biologická hmota, kvalitná biologická hmota!

Zastali pred budovou nemocnice.

- Mám ísť s tebou, alebo pôjdeš radšej sama?

- Vieš čo? Poď ty len pekne so mnou. Ešte by si sa niekde zatúlal a niečo nebodaj vyparatil. Už si názorne videl, ako sa vykrádajú obchodné domy a nebola by som veľmi rada, keby si si to aj ty vyskúšal!

- Vidíš, dobrý nápad! - povedal s úsmevom.

- Ja ti dám! Už len to by chýbalo! A takto vylúpiť Národnú americkú banku? Na to by ťa bolo, čo?

- Dávaš mi samé dobré tipy, - usmial sa.

- Určite. Poď ty len pekne so mnou!

V duchu sa usmial nad citovosťou tohto rozhovoru a hlavne nad Janethinou mimikou. Vystúpili z POD a vošli do budovy. Ocitli sa v malej hale, z ktorej sa ďalej rozvetvovali chodby.

- A teraz kam? - spýtal sa.

- Do ambulancie pohotovosti.

Pozrela na hodinky. Aha, už je pol dvanástej. Onedlho pôjdem na obed.

- No, dúfam, že aspoň vtedy...

- Nie, žiadne také! Pôjdeš pekne so mnou. Mal by si mi ešte pár vecí vysvetliť.

Vošli do širokej chodby. Bolo tu pár ľudí, zväčša to však boli chorí. Oproti nim kráčali dve sestry. Jedna z nich, trochu tmavšia a veľmi pekná, sa milo usmiala.

- Čao Janeth! Čao! - pozdravila sa obom.

- Hi, Jackie!

- Čo? Niekoho si si zlákala? - spýtala sa Jackie.

- Mhm. Vieš, chodíme spolu...

- Hm. Gratulujem ti a drž sa, - s úsmevom dodala.

- Díky.

Michael a Janeth pokračovali v ceste a Jackie s druhou sestrou zastali a so záujmom pozerali na ňu.

- Dobrá ženská, - poznamenal Michael. - Ale tvojmu výroku: "Chodíme spolu" pripisujem pravdivosťnú hodnotu nula.

- Ale Michael, - riekla Janeth. - Neber to tak vážne. Je to celé oveľa zložitejšie, ako si myslíš. Nemohla som predsa povedať Jackie, že si sem vodím chlapcov, s ktorými nič nemám! Pomyslela by si, že som... No však vieš čo...

- Aha. Takže lešť číslo jedna, klamať, kde sa len dá.

- Ale nie! - zvolala. - Zase si to prerozumel. Tu vôbec nejde o klamstvo. A okrem toho, mať takého muža ako ty... Nehovorím, že Jackiein Chris je zlý chlapec, to nie! Ale pri tebe by sa mohol skrýť!

- Ale no! Snáď také zlé to nebude.

- Nie, je to presne tak. Môžeme to brať, že to bola vlastne polopravda. Ty so mnou nechodíš, ale ja s tebou...

- Ahm... Tak sa veci majú... No dobre. Nepoviem teda nič na svoju obranu. Získavaš takto prioritu príkazu pred hocikým iným, samozrejme okrem počítača.

- Díky. A čo to znamená?

- Napríklad, ak by som dostal za úlohu niečo urobiť, skôr by som poslúchol teba ako Jackie, ale najskôr svoj počítač.

- Aha. Ovšem môj príkaz vykonáš len vtedy, ak nie je v rozpore s príkazom tvojho počítača, však?

- Presne tak, pochopila si to dokonale.

- Ja viem, nebolo to ťažké, - povedala sebaisto.

- Ha-ha-ha, - schladil ju.

- No tu sme, - ukázala na jedny dvere. - Pod' ďalej.

Vošla do svojej pracovne, ktorej steny boli celé z modrého priehľadného skla. Všetky pracovne boli takéto. Bola perfektne vybavená, čo do medickej štandardov. V strede miestnosti veľký pult s množstvom obrazoviek, tlačidiel, klávesnicou počítača, videofónom, zapisovačom úloh a odkazov, digitizérom a presnými hodinami. Trocha svojou komplikovanosťou pripomínal navigačný pult rakety. Pri stene napravo od pultu bola posteľ pre pacientov a za ňou televízor s veľkou obrazovkou. Naľavo od pultu bola skriňa zabudovaná do steny, preplnená rôznymi nástrojmi, liekmi, ampulkami, ďalej potrubná pošta a dvere do kúpeľne. Steny kúpeľne boli z nepriehľadného tmavého skla.

- Pekné, - stručne charakterizoval Michael.

- Prosím, sadni si, - ukázala mu na posteľ.

Poslúchol ju. Sadla si za pult a skontrolovala zapisovač úloh a odkazov. Nenašla však žiadnu úlohu, či odkaz.

- Aspoň, že to! - vydýchla si.

- Michael, pod' už na ten obed! Prídem neskoro a nedajú mi!

- A čo také? - spýtal sa mimovoľne.

- Obed predsa!

- Už, už idem, len ešte toto si... - čosi vyklepá na klávesnici počítača.

- No jasné! Ešte toto, ešte tamto a potom tu môžem rovno nocovať.

- Ale nie, - uisťoval ju. - Hneď som hotový. Nezná to bohovsky? Rozhovor medzi dvoma počítačmi.

- Ale určite! - povedala netrpelivo Janeth. - A jeden primitívnejší ako druhý!

- Náhodou, ak by ma mal riadiť tento váš computer, neviem neviem, či by som do zajtra vôbec len zdvihol ruku! Má strašne veľa čakacích cyklov a rýchlosť reakcie je 1,32 ns, pričom rýchlosť môjho počítača je 0,364 as - 0,364 attosekundy (atto - 10^{-18}).

- Hm... Pekná rýchlosť, ale nejako ju nebadám. Pri tejto rýchlosti by si tu už dávno mal stáť.

- Ale Janeth! Ty mi vždy prekazíš dobrú zábavu. Práve som sa dozvedel rozsah pamäte tohto čuda. Je to len úbohých 128 TByte!

- Že úbohých... No ale pod' už Michael. Som hladná a nechci, aby som zjedla miesto obeda teba!

- Myslím, že by ti moje mikroprocesory nechutili.

Vstal od pultu a vyšiel von za Janeth.

- No ty malá, nedočkavá! Už si spokojná?

- Nie celkom. Asi na 70%. Ešte som totiž vždy hladná!

- Ľudia a ich večné starosti o brucho... - zamrmlal si pod nosom, prenáramne ticho.

Vykročili smerom k vstupnej hale. Asi za štyri minúty prišli do bufetu. Nebolo tu veľa ľudí. Michael si sadol k voľnému stolu a Janeth sa pobrala k automatom, čo vydávali jedlo. Bola hladná ako málokedy.

Vzala si za tanier polievky, vyprážený rezeň so zemiakmi a vrátila sa k Michaelovi.

- Ty si nedáš nič?

- Nie, díky. Nemám chuť. Ty sa len kludne najedz.

- Povedz mi niečo o sebe, - poprosila ho.

- OK. Neviem síce, čo také by som ti o sebe povedal, ale... Všetko začalo tým, že premiestnenie v čase je ešte vždy pre človeka nebezpečné. Ústav času má totižto za úlohu presne vypracovať knihu dejín, pretože postupom času sa všetky dejiny akosi zabúdajú, často sú skreslené a nepresné. Nejde tu ovšem o dátumy smrti slávnych osobností, ale o bežný život ľudí. Časári boli teda nútení zhotoviť dokonalého robota, ktorý by sa nijako neodlišoval od ľudí a poslať ho do minulosti. A ja som bol prvý krok celej akcie. Pracoval na mne celý tím najvýznamnejších vedcov. Každá maličkosť totiž musela byť stopercentná. Poslednou fázou bolo moje programovanie a cesta do minulosti. Programoval ma James Hamilton za dokonalej asistencie Jeanny Larisonovej...

- Za akej asistencie? - spýtala sa Janeth neurčito.

- Kazila, čo len mohla. James občas nevedel, čo s ňou má robiť. Pochopiteľne, večne ho otravovala.

Odohnal ju, ale ona prišla zase a zase... Osobne si myslím, že James ju zaujímal viac ako ja.

- Nečudo, - poznamenala Janeth a pustila sa do druhého chodu.

- Ale to snád' nie! - Michael akoby prišiel do pomykova. - A z čoho to usudzuješ?

- Sám si predsa povedal, že otravovala jeho! A okrem toho, prišla zas a zas, či nie?

- Ale áno. Máš pravdu, to som povedal.

- A čo ďalej?

- Akože ďalej?

- No, čo bolo potom ďalej?

- Nič. Jeanny pracovala v ústave času. Išiel som za ňou, že som pripravený na cestu do minulosti. Podľa plánu ma o dvanásť hodín mesačného času poslala do minulosti. A ostatné už vieš.

- Čo ostatné?

- No ostatné! Nebol som vtedy ešte "rozchodený", a tak som dával občas riadne priblížené otázky.

- Keby len otázky, - nenechala si ujsť poznámku Janeth.

- No čo! - Michael sa takmer rozkričal.

- Pssst! Tichšie, - napomenula ho pokojne a flegmaticky.

Znížil hlasitosť na svojom **VOICE** generator - zvukovom generátore.

- To, že som ťa náhodou uvidel bez tých handier, čo vy nazývate slangovo šaty, nebola moja chyba. Mám na tom presne 24,32836543%-ný podiel, ale zvyšných 75,67163457% je tvoja chyba!

- Žeby? Nemyslíš, že si trochu nepresný? - chcela ho ešte trochu podpichnúť. Páčilo sa jej, ako sa jeden computer dokáže naštváť.

- No nehnevaj sa!... Viem to s presnosťou na 50 desatinných miest!!!

- To je ale smola... Ja som bola zvedavá práve na to päťdesiate prvé desatinné miesto...

Michael si uvedomil, o čo jej vlastne ide. Nahol sa k nej bližšie a ticho povedal:

- Ty ale dokážeš byť špina!

Janeth sa ironicky pousmiala.

- Žeby? - spýtala sa.

- Ani nie, len trochu veľmi.

- Hoci toľko.

Nahol sa k nej a pobožkal ju na pery.

- Ale Michael...

Poobzerala sa po bufete, či to nikto nevidel. Menila farbu ako dúha a ostala červená ako cvikla. Ona bola stredobodom pozornosti! Michael, ako pes, naklonil hlavu naľavo a pozeral na ňu. O päť sekúnd ju naklonil napravo.

- Zaujímavé zmeny farby, - poznamenal ticho.

- Ty teda tiež dokážeš byť špina, - povedala zahanbená Janeth. - Ako vidím, podcenila som ťa!

- Asi teda, - odvetil pokojne a nanajvýš flegmaticky.

Janeth sa zdvihla a odniesla taniere k čistiacemu automatu. Michael ju pokojne čakal pri východe.

- A teraz kam, princezná?

- Predpokladám ku mne do pracovne.

- Ježiši, ako dlho vy tu pracujete?

- Šesť hodín. Do druhej. To je zhruba... - pozrela na hodinky, - ešte hodinu a dvadsať minút...

Tesne po druhej hodine vyšli z nemocnice.

- Prinútiš ma teraz ísť s tebou domov?

- Nie, nútiť ťa pochopiteľne nebudem, ale bolo by to netaktné a vyslovene nevďačné od teba, keby si nešiel! Ináč povedané, dobrovoľne povinne pôjdeš ku mne.

- Ahm... No dobre. Nepoviem nie a poddám sa tvojej nežnej tortúre.

- Že tortúre! Rozhodne je to jemnejšia tortúra ako v šestnástom storočí!

- O tom nepochybujem. Ale aj tak! Nevieš, čo od takej ženy v roku 2025, 28. júna o 14:05 môžem čakať!

- No ale Michael! - zastala a pozrela naňho vyvalene ako dvere na garáži. - A to si zasa ako myslel?! - spýtala sa prísne.

Zahanbene sklopil oči. Janeth si to u neho všimla prvý raz. Zazdalo sa jej, že sa príliš počlovečil.

- Ja... - zasekol sa. - Nič. Poďme radšej k tebe domov. Dobré?

- Mhm... Vyzuť sa z vecí ťa naučili dokonale! No poď.

Nasadli do POD a odišli domov.

- Máš chuť sa dnes večer zabávať? - spýtala sa Janeth. - Ukážem ti New York v kráse, akú si ešte nevidel.

- No, to som teda zvedavý. Ale mám čas už asi len dve-tri hodiny.

- A prečo? - neodpustila si zisťujúcu otázku.

- Vtedy sa mi zaplní celá RWM pamäť a automaticky sa zapne systém **ARS** - Automatic Return System.

- OK. Posnažím sa teda, aby sa tvoja pamäť zaplnila čo najkvalitnejším materiálom...

Vyšli von na ulicu. Ulica žiarila studeným svetlom reklamných neónov, nápisov barov a obchodov.

Nočný New York práve ožíval. Bolo okolo deväť hodín.

- Čo je to kasíno? - spýtal sa, keď stáli pred najvyššou budovou - Kasínom Grenada.

- Tu sa dá prehrať strašne ale strašne veľa peňazí, - vysvetlila mu Janeth.

- OK, to sa mi páči. Poďme dnu.

- Ale Michael! Nemôžeš predsa len tak bez peňazí...

- Koľko tu máš? - spýtal sa jej, ignorujúc jej argumentovanie.

- Dvesto dolárov... - odvetila značne nechotne.

- Tak poď ty len pekne dnu.

Vošli do kasína, sadli si za stôl rulety a Michael riekol Janeth:

- Vsaď všetko na čiernu trinástku.

- Ale...

- Urob tak!

Mlčky vsadila na čiernu trinástku.

Ruleta sa roztočila.

- Čierna trinástka! - povedal muž obsluhujúci ruletu.

Sympatické usmievajúce sa dámy zatlieskali.

- Vaša výhra, madamme!

Janeth skoro spadla zo stoličky. Vyhrala pekných pár desiat tisíc. Vsadila zasa na čiernu trinástku.

Ruleta sa roztočila.

- Červená desiatka!

Dámy zatlieskali. Vyhral nejaký mladý sympaták sprevádzaný dvoma dievčatami.

- Koľko je v banku? - spýtal sa Michael.

- 120000 \$, - znela odpoveď. - Vyzvolávacia hodnota 20000 \$.
- 20000 \$ na čiernu trinástku, - riekol Michael.
  - Ruleta sa roztočila.
- Čierna trinástka! Vyhrali ste bank, pane! 120000 \$ je vašich! Mienite pokračovať v hre?
- Nie, ďakujem. Skončil som.
- Oстане tu! - ozval sa ktosi za Michaelom a položil mu ruku na plece. - Určite je v tom nejaký podvod!
- Prečo? - spýtala sa Janeth. - Keď chce, nech odíde!
- Vy teraz čušte, - povedal drzo muž.
  - Michael vstal i napriek tomu, že ho muž silno tlačil dole.
- A teraz napočítam do troch a ak sa ihneď neospravedlníš mojej žene (Janeth si všimla, že povedal žene) takú ti vrazím, že ju do týždňa nevyležíš!
- To by som rád videl.
- Tri!!!
  - Michael takú vrazil chlapovi, že ten preletel cez stôl a dopadol na ďalší. Ten sa pod ním zlomil. Ostal ležať ako dopadol. Dvaja muži sa chystali vrhnúť na Michaela, ale ten to detekoval a obaja leteli za svojím kumpánom.
- Poď, - povedal pokojne Janeth.
  - Vstala.
- A vaša výhra, pane?
  - Michael si zobral za hrst' bankoviek, asi 40000 \$.
- Ostatné vám darujem, nechajte si to! - obrátil sa pri odchode.
- Ďakujem...
  - Vyšli z kasína. Sklopila oči a mlčala.
- Prepáč, nechcela som, aby k tomu došlo... - povedala zahanbene.
- To nič. Je to rovnako hodnotná skúsenosť ako hociktorá iná. Ty sa kvôli tomu netráp, on bol na vine. Nemohol som ho predsa vystíhať, že som robot! A okrem toho, urážka tvojej osoby mi zablokuje všetky zákazy.
- Ach tak. Na to si ma mal upozorniť!
- Čo nepovieš?
- Nemohla som predsa vedieť, že to tak dopadne...
- Áno. To je pravda.
  - Kráčali po širokej ulici.
- Ideme do baru? - spýtal sa.
- OK, som za, - prikývla. - Napokon, máme za čo... - ukázala asi 70000 \$. - Ale aj tak. Povedz mi, ako si to robil?
- Veľmi jednoducho. Výpočet pravdepodobnosti. Vypočítal som pravdepodobnosť všetkých čísel a na číslo s najväčšou pravdepodobnosťou som vsadil.
- Táraš! - povedala s úsmevom.
- Pochopiteľne. Regulácia otáčok motora rulety a rýchly výpočet pohybu hmotného bodu po kružnici. To bolo všetko.
- Ech ty rafinovaný jeden!
- A čo?! Mal som ti prehrať týždennú výplatu?
- Polovicu týždennej! - nedala sa Janeth.
- No tak polovicu...
  - To som zase nepovedala. Ale potom mal ten chlapík pravdu! - povedala pobúrene.
  - Mal. Ale on nedostal za to, že to odhalil, ale za tvoju urážku!
  - Ahá! - povedala s úsmevom. - Iba žeby tak. Poďme sem!
    - Janeth zatiahla Michaela do jedného malého baru.
  - Poznáš tento bar? - spýtal sa jej.
  - Trochu. **LASERDANCE******* bar je náhodou kvalita.
  - Ovšemže. Prvá cenová skupina s obsluhou a ešte päť hviezdíčiek hore za názvom!
  - No a? Vždy som túžila aspoň raz si sadnúť v takom honosnejšom bare a s niekým sa pritom porozprávať. Ovšem doteraz som si to akosi nemohla dovoliť. Už keď len obyčajná cola stojí 50 \$... A okrem toho, nemala som komu píliť uši...
  - Teraz máš oboje, však?
  - Áno, presne tak!

Sadli si za barový pult. Laser kreslil na stenu rôzne predmety bizarných tvarov a znela rytmická hudba plná laserových efektov, dokonale zladená s kresbami.

- Ahm... - povzdychol si. - Laser to je moje. Svetlo budúcnosti... Čo si dáš?
- Colu, - odvetila.
- OK. Dve coly si prosím, - poprosil Michael milú barlady. Hneď im ich aj doniesla.
- Prosíte si ešte niečo?
- Nie, ďakujeme, to bude zatiaľ všetko, - odvetil jej pohotovo.
- V tom prípade je to stodesať dolárov a 50 centov.
- Sto päťdesiat, - povedal a dal jej dve bankovky 100\$ a 50\$.
- Vďaka, - barlady sa milo usmiala.
- Ty si teda štedrý!... - zvolala prekvapene. - Skoro 40\$ tringelt!
- Prečo? Je to snáď veľa?
- Ó, ani nie! Polovica dennej výplaty!
- Janeth, tie peniaze som nekúpil, ale prakticky dostal zadarmo. Tak ich tak isto môžem kľudne rozdať.
- Teoreticky áno, - odpila si z chladenej coly.
- Ale čo je takých 150\$ voči 70000\$?
- Máš pravdu. Rozhodne je to zanedbateľná suma.
- Presne 0,2142857142%.
- Aha. Vieš to opäť na päťdesiat desatinných miest?
- Pochopiteľne.

Pomaly dopili colu a vyšli z baru.

- Pôjdeme už domov? - spýtal sa.
- Môžeme. A nechceš si ešte pozrieť mesto?
- Nejak extra po tom netúžim, ak sa ti mám priznať. A okrem toho, čas beží.
- Ahm! Ten tvoj poondiaty čas! - rozkričala sa. - Kedy konečne budeš mať čas na niečo normálne? Ha?!

Okoloidúci sa začali obzerať.

- Si teraz v našom svete a mal by si sa prispôbiť jeho zákonom! Tu nemôžeš byť bez "času"!!!
- Viem, - povedal ticho. - Mňa to tiež trápi, ale nemôžem svojmu computeru nakázať tu zostať, keď to raz má tak naprogramované!
- Do čerta! Ja toho tvojho Jamesa niekde nakopem!
- OK. Odovzdám mu odkaz.
- Ty, neopováž sa!!!
- Prečo?
- Z jednoduchého dôvodu!
- Zaslúžil by si to?
- Bodaj by nie! Načo robí to, do čoho sa nerozumie?! - bola viditeľne nahnevaná.
- A do čoho sa konkrétne nerozumie?
- Nehovorím, že tvoje programové vybavenie je zlé, ale rozhodne sa nevyzná v rozdelení času! Nedal ti prakticky žiadnu časovú voľnosť!
- Ó, ani nie?! To si môžem robiť, čo sa mi zachce!
- Ovšem! Ale nie zostať dlhšie! Ide ti o čas, o ten tvoj posraný čas!
- A informácie, - doplnil ju pokojne.
- Áno a tvoje posrané informácie!!!
- Zvláštny prívlastok... - zamyslel sa.

Janeth otvorila ústa a nevedela, čo má povedať.

- Dobre, poďme radšej domov, - navrhla už kľudnejšie.
- Som za, - prijal ihneď tento jej návrh.

Nasadli do POD a zastali až pri Janethinom dome. Vošli do bytu.

- Máš aj ty nejaké podobné skladby ako boli v **LASERDANCE** bare?
- Jasné, mám. Prečo?
- Páči sa mi frekvenčný profil tých skladieb.
- Naozaj? Mám jeden kazetový magnetofón v spálni a pár skladieb od skupiny *Laserdance*.
- OK.

Michael si prezrel kazetový magnetofón. Stlačil

Dvierka sa otvorili a z magnetofónu vyslovene vyletela kazeta. Vkladala sa totižto vodorovne.

- Jaj! - zjajkla. - Zabudla som ťa upozorniť, že má pokazený eject. Vyberanie kaziet je životu nebezpečné!

- Všimol som si. Kazety vyletujú ako hotové hrianky.

Janeth sa rozosmiala na tomto jeho prirovnaní. Michael zdvihol kazetu s nápisom Laserdance - Around The Planet zo zeme a vložil ju späť do magnetofónu. Zatlačil Play. Zapol svoj **ALC** - Automatic Level Control system a **Record**. Nahrával hudbu do pamäte.

- Tak čo? - spýtala sa.

- Pekné, - odvetil nezaujato.

- To je všetko, čo mi povieš?

- Prečo? Čo viac by si chcela počuť? Páči sa mi tá hudba.

- Viem, má pekný frekvenčný profil. To si už hovoril. Neruším ťa mojimi kecami?

- Až tak veľmi nie, - odvetil. - Napokon, mám systém, ktorý automaticky rozdeľuje rušivé frekvencie od dôležitých.

- Vďaka. Takže tu pôsobím ako vysielateľ na rušivých frekvenciách?

- Ani nie. Tvoj hlas sa celkom hodí k tejto hudbe. Je tiež taký zvláštny, ako laserový efekt...

- Páči sa ti môj hlas? - spýtala sa Janeth dotieravo, aby reč nestála.

- Nielen hlas.

- Ahm. A ešte čo také?

- Tvoj byt... Tvoja kúpeľňa, tvoje knihy a napokon aj ty.

- Díky, aspoň viem, že ma pokladáš za menej cennú ako knihy, byt a kúpeľňu! - takmer ju roztrhlo od rozčúlenia. Bol to však len vonkajší dojem.

- Nepokladám ťa za obyčajnú vec! Totižto, najlepšie vždy nechávam na koniec...

- Ahm... To už znie lepšie! - usmiala sa vábivo. - A ako si to vtedy hovoril? Nebola by som spoznala, že si robot?

- Tak nejako, - Michael ju registroval len na pol ucha.

- Mne sa to nezdá, - hovorila naoko sebe Janeth. - Normálny muž nie je takýto. Každý muž sa vyznačuje riadnou dravosťou... Á!!!

Letela na posteľ.

- Tak ty hnusoba! Že vraj každý muž sa vyznačuje dravosťou!!! - skríkol až jej oči zbledli. - A žena veľkými ústami!

Ležala na posteli a Michael jej držal ruky od seba.

- A nie je to snáď dobré? - spýtala sa s úsmevom.

- Až príliš, - odvetil jej. - Hlavne pri bozkávaní a lízaní!

Sklonil sa a úplne kľudne ju dlho poláskal na ústa. Sadol si obkročmo okolo jej pása a pustil jej ruky. Chytila ho a pritisla k sebe.

- Čas beží... - zahlásil.

Prevrátila oči.

- Daj sa vypchať s tvojím časom! - chcela ho odsotiť.

- Už sa stalo, - povedal potichu a pobožkal ju na líce.

Preniesol ruky nižšie a zacítil vo svojich dlaniach jej prsia. Automaticky sa zapojil **F-SYSTEM**.

Zbavil ju šiat skôr, než by stihla povedať nie. Znova mohol posúdiť, že Janeth má naozaj krásnu súmernú postavu. Rýchlo sa vyzliekol. Janeth pozrela na neho. Chcela mu siahnúť... No už na to času nemala. Ležal vedľa nej, bozkal ju na ústa, na krásne plné prsia, na brucho, hladkal jej stehná, vnútornú stranu stehien... Pomaly sa presunul na ňu. Na obrazovke sledoval operácie **F-SYSTEMU** a computer vykonával pokyny.

Schytil jej zvonka stehná a rozťahol nohy. Computer ho informoval, že je dostatočne vlhká, a tak jej ho tam veľmi pomaly vsunul. Hlavu mal na jej prsiach. Jasne cítil, ako mu stíska lingam v jej jóni... Slabo sa vzpínala, akoby chcela urobiť most. Robil pomalé pohyby. Pomaly ho stále vyťahoval a dával späť. Jej odpoveďou bolo dlhé vzdychnutie. Tak to robili asi desať minút. Chvíľu si oddýchli bez prerušenia spojenia. Potom sa zdvihla, kľakla si nad jeho lono a sadla si na jeho lingam zdvihnutý "erekciou" - **F-SYSTEM**om. Stále si sadala a zdvíhala sa, akoby jazdila na koni a medzitým ho provokovala. Lahla si na brucho, vtedy si na ňu ľahol a zozadu strčil svoj lingam. Po chvíli sa otočili, Michael sa presunul dole a schytil jej prsia zozadu. Janeth otočila hlavu a bozkala ho. Vystriedali ešte pár polôh, ktoré jej zjavne robili dobre.

- Ah... ah... á... Mi... oh... oh... Michael... Môj... ach... oh... zlato moje.

Janeth si dosiahla svojho... Krásne vzrušenie pominulo.

Mala zatvorené oči.

- Je to kozmicky perfektné...

- Viem, - zahlásil. - Krásne to vybíja energiu.

Janeth zakývala hlavou.

- Mať tak tvoje večné starosti s energiou! Dúfam, že aj toto si natiahol do videopamäte.
- Samozrejme. Sľúbila si predsa, že sa postaráš, aby sa moja pamäť zaplnila čo najkvalitnejším materiálom, či nie?
- No ovšem že, - začervenala sa. - Bože, ako asi budem vyzerat' pred očami tamtých v budúcnosti?
- Pekne, - upokojoval ju.
- Ále! Čo ty vieš o sexe?
- Všetko...
- Naozaj? - vzala vankúš a so smiechom mu ho narazila na hlavu.

Rozbehla sa do kúpeľne. Vankúš letel za ňou. V poslednej chvíli sa uhla, a tak narazil do steny a zviezol sa na zem. Viditeľne Michaelovi vyplazila jazyk.

- A toto si nechaj! - šmarila mu s úsmevom vankúš späť.

Michael najprv počkal, kým pustí vodu a potom sa a ňou vybral. Pokojne otvoril dvere. Stála nahá pod sprchou. Zrazu sa strhla a rýchlo sa zakryla uterákom.

- Michael!!!
- Ovšem teraz už nezavrel dvere a neodišiel.
- Pozor, namočila si si uterák...
- Prevrátila oči a tvárou jej prebehol úsmev.
- Už si ako obyčajný muž!
- Úplne?
- Takmer úplne.

Ostávalo mu už len asi desať minút do odchodu.

- Nezabudneš na mňa? - spýtala sa sklopiac oči.
- Na teba nikdy. I keby mi vymazali pamäť, aj tak nie.
- Uvidíme sa ešte niekedy?
- To ti neviem sľúbiť, ale nemôžem ani jednoznačne povedať, že ťa už nikdy nenavštívim. Možno v inom čase. Možno neskôr. Neviem...
- Napriek tomu, že si len obyčajný robot, ťa veľmi milujem. Nebudeš veriť, ale sama neviem, ako dokážem milovať hľbu súčastok. A navyše s ňou prežiť takú perfektnú noc!
- Perfektnú noc? Toto ty nazývaš perfektnou nocou?
- Prepáč! Zabudla som, že pre teba je perfektná noc, keď ju stráviš čítaním kníh, sledovaním toho tvojho posraného času a družným rozhovorom s nejakým idiotským computerom! Prepáč... Nechcela som, - povedala po chvíli. - Neber to tak vážne. Každý máme svoje problémy.
- Ináč povedané, každému šibe svojím spôsobom.
- Áno, tak nejako, - usmiala sa.
- Máš pravdu. Som len obyčajná hľba drôtov, obkolesená čímisi, čomu sa hovorí biomasa. Ale napriek tomu mám dokonalý citový generátor a občas dokážem aj milovať...

Vstal.

- Už musím ísť. O dve minúty sa mi zaplní posledné pamäťové miesto.

Janeth vyskočila z kresla a objala ho v páse.

- Nechod'... - ticho zavzlykala a po líkach jej stekali horúce slzy.
- Musím zlatko. Teraz už musím. Je to nebezpečné. Veľmi nebezpečné. Hlavne pre teba! A ty musíš predsa... žiť!...

Poslednýkrát sa poláskali. Michael ju mierne odstrčil a rýchlo vybehol von.

Asi o minútu nato sa zjavila na oblohe modrá žiara a z neba šľahali mohutné blesky. Tie však aj so žiarou po chvíli pominuli ako zlý sen...

to be continued...